

**O. Stanisław Solarz**, ur. 5 maja 1894 r. w Ołpinach, w diecezji tarnowskiej. Profesję zakonną złożył 2 sierpnia 1914 r. Święcenia kapłańskie przyjął 20 marca 1920 r. Przeżył życie zakonne we wspólnotach w Toruniu, Braniewie i Krakowie. Ukończył biologię na uniwersytecie w Poznaniu. Był profesorem w Juwenacie i Studentacie, dyrektorem Juwenatu, prefektem studentów i braci, magistrem Nowicjatu, a także proboszczem. W trudnych latach przedwojennych zorganizował pomoc charytatywną dla biednej ludności Torunia, za co został odznaczony przez władze państwowe. [Był niezmordowanym krzewicielem kultu Matki Bożej Nieustającej Pomocy.](#) Przyczynił się w znacznej mierze do zapoczątkowania i rozpowszechnienia w Polsce nabożeństwa Nieustannej Nowenny. Odznaczał się uzdolnieniami praktycznymi i społecznym nastawieniem, czynnością i pracowitością. Był misjonarzem głęboko religijnym, pobożnym i przywiązanym do Zgromadzenia. Zmarł w [Braniewie](#), w dn. 25 grudnia 1974 r., w wieku 80 lat.